

бодата и радостта“ и „Залъз на море“ — за хоръ и оркестъръ; „Благословенната девойка“ — за соли, хоръ и оркестъръ; „Миниатюрна сюита“ за 2 пиана; опера „Зовъ въ нощта“.

Бекаръ, фр. Bécarré b — знакъ,

показващъ, че една диезира или бемолирана нота се възвръща къмъ естествената ѝ височина — обезсилващъ диеза и бемола знакъ. Б.

може да бжде и двоенъ bb за обезсилване на двойния диезъ и двойния бемолъ.

Бекеръ, Албертъ — Becker, Albert — компонистъ и органистъ, род. 13 юни 1834 въ Кведлинбургъ, умр. 10 ян. 1899 въ Берлинъ, ученикъ на Денъ, преподавателъ въ Шарвенковата консерватория, диригентъ на „Домхора“ въ Берлинъ и канторъ на „Томаскирхе“ въ Лайпцигъ. Отъ множеството неговъ, свѣтски и духовни композиции, най-голъма ценностъ иматъ: симфонията G moll (наградена отъ Виенското „Дружество на приятелитъ на музиката“), ораторията „Selig aus Gnade“ „Блаженъ отъ милость“ и голъмата Литургия въ B moll.

Бекеръ, Паулъ — Bekker, Paul — музикаленъ писателъ и критикъ, род. 11 септ. 1882 въ Берлинъ, училъ тамъ при Хорвицъ, Сорманъ и Рефелдъ; започналъ като цигуларъ въ Берлинската филхармония, билъ после диригентъ въ Ашафенбургъ и Гюрлицъ. Музикално-писателската си дейностъ започва 1906 въ Берлински вестници, билъ отъ 1911 дълги години въ Франкфуртъ, като музикаленъ сътрудникъ на Frankfurter Zeitung, 1925 — интендантъ на операта въ Каселъ, отъ 1927 такъвъ на операта въ Висбаденъ. Б. е единъ призванъ музикаленъ писателъ и критикъ, и голъмъ ревнителъ и защитникъ на новата музика. Писалъ: „Бетховенъ“ — голъма и проникновено написана монография; „Симфониитъ на Густавъ Малеръ“, „Германскиятъ музикаленъ животъ“, „Рихардъ Вагнеръ“, „Музикалната драма на съвременността“, „Изкуство и революция“, „Музикалната история — като история на промѣнитъ на музикалнитъ форми“, „Свѣтовното значение на нѣмската му-

зика“, „За естественитъ редове на звуковетъ“ — опитъ за една феноменология на музиката; Симфонията отъ Бетховена до Малера“; „Материални основи на музиката“; „Звукъ и Еросъ“, „Критически картини на времето“ и „Нова музика“ — последнитъ сборници отъ статии, писани въ разни времена, включително и такива отъ фронта; „Органическа и механическа музика“ и „Оперниятъ театръ“ (1931).

Бекъ, Арнолдъ Е. Тревъръ — Вех, Arnold E. Trevor — значителенъ английски компонистъ-импресионистъ, род. 8 ноемв. 1883 въ Лондонъ, възпитаникъ на тамошната музикална академия. Композиции: 2 симфонии, и симфоничнитъ поеми: „Въ здрачъ“, „Въ самодивскитъ хълмове“, „Нимфолеитъ“, балетъ „Между здрачъ и зазоряване“, „Вълшебното лѣто“ — за 2 сопрана, хоръ и оркестъръ; „Веселата долина“ — поема за 2 пиана; една „Ирландска елегия“ — за английски рогъ, арфа и струнни инструменти; „Отечество“ за теноръ, хоръ и оркестъръ; едно трио, два струнни квартета, квинтетъ за обой и струнни, 4 сонати за пиано; концертъ за пиано и оркестъръ; Симфонически вариации за пиано и оркестъръ; „За една роза пѣя“ — за арфа, виолончелъ и пиано; хорове — съ и безъ оркестъръ.

Бекъ, Конрадъ — Beck, Konrad — даровитъ швейцарски компонистъ, род. 1901 въ Шафхаузенъ, училъ въ консерваторията въ Цюрихъ. Творби: 4 симфонии — четвъртата подъ името „Концертъ за оркестъръ“, единъ концертъ за струненъ квартетъ; по единъ концертъ за виолончелъ и пиано съ оркестъръ; едно концертно за пиано съ оркестъръ; сонатина, шесть пиеси, „Танцови пиеси“ — за пиано, „Смъртъта на Едипъ-царъ“ — кантата за смѣсенъ хоръ, соли и органъ; „Лирическа кантата“, кантата за сопранъ-соло, медни инструменти, тимпани и органъ (1931).

Бекъ, Райнхолдъ Имануелъ — Beck Reinhold Imanuel — компонистъ, род. 10 ян. 1881 въ Хановеръ, ученикъ на тамошната консерватория, известно време билъ актьоръ и хоровъ ръководител, после доцентъ по музикознание въ Хердеровото висше училище въ Берлинъ, сега живѣе въ Тале (Харцъ). Композиции: Камерконцертъ за цигулка и